

РЕШЕНИЕ

№ 418

гр. София, 02.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Б СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Любомир Василев

Членове: Калина Анастасова
Десислава Ал. Алексиева

при участието на секретаря Донка М. Шулева
като разглежда докладваното от Десислава Ал. Алексиева Въззивно гражданско дело № 20211100508438 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № 20053545/25.02.2021 г., постановено по гр. д. № 62551/2019 г. по описа на СРС, 178-ми състав са отхвърлени предявените от ГР. Т. Л., ЕГН ***** срещу „Ф.Ф.“ ЕООД, ЕИК **** искове: по чл.128 КТ за сумата от **415,00 лв.**- останало незаплатено трудово възнаграждение за м.09.2019 г. и лихва за забава върху главницата в размер на 33,94 лв. за периода от 01.10.2019 г. -29.10.2019 г., иск по чл.220, ал.1 КТ за сумата от **830** лв. – незаплатено обезщетение за неспазен едномесечен срок на предизвестие при прекратяване на трудовото правоотношение по трудов договор №021/26.02.2019 г. със заповед от 01.10.2019 г. и лихва за забава върху главницата в размер на 71,24 лв. за периода от 01.10.2019 г. до 29.10.2019 г., иск по чл.222, ал.1 КТ за сумата от **830** лв.- незаплатено обезщетение за времето, в което ищецът е останал без работа след прекратяване на трудовото правоотношение по трудов договор №021/26.02.2019 г. със заповед от 01.10.2019 г. / 1 месец/ и лихва за забава върху главницата в размер на 71,24 лв. за периода от 01.10.2019 г. до 29.10.2019 г., иск с правно основание чл.261 КТ за заплащане на сумата от **75,55** лв. за положения и незаплатен нощен труд в периода от 14.12.2018 г.-30.09.2019 г. и иск с правно основание чл.264 КТ за заплащане на трудово възнаграждение за работа през официални празници в размер на **207,50 лв.** / за положен труд на официални празници - за периода от 24.12.2018 г. до 06.09.2019 г./

Със същото решение е осъден „Ф. ФМ“ ООД, ЕИК: ****, да заплати на ГР. Т. Л., ЕГН *****: на основание чл.128 КТ, сумата от **19,55** лв. останало незаплатено трудово възнаграждение след приспадане от брутното трудово възнаграждение на дължимия данък върху общия доход и осигурителните вноски за м.09.2019 г. и лихва за забава върху главницата в размер на 0,08 лв. за периода от 16.10.2019 г. -29.10.2019 г., на основание чл.220, ал.1 КТ сумата от **560,00 лв.** - незаплатено обезщетение за неспазен едномесечен срок на предизвестие при прекратяване на трудовото правоотношение по

трудова договор №021/26.02.2019 г. със заповед от 01.10.2019 г., на основание чл.222, ал.1 КТ сумата от **560,00 лв.** - незаплатено обезщетение за времето, в което ищецът е останал без работа след прекратяване на трудовото правоотношение по трудов договор №021/26.02.2019 г. със заповед от 01.10.2019 г. / 1 месец/, на основание чл.264 КТ сумата от **168,00 лв.** - възнаграждение за работа през официални празници за периода от 01.03.2019 г. до 30.09. 2019 г.

Със същото решение са отхвърлени исковете от ГР. Т. Л. срещу „Ф. ФМ“ ООД: по чл.128 КТ за сумата над 19,55 лв. до пълния претендиран размер от 415,00 лв., както и иска по чл. 86 ЗЗД за лихва за забава върху главницата в размер за сумата над 0,08 лв. до пълния претендиран размер от 33,94 лв. и за периода от 01.10.2019 г. -15.10.2019 г., по чл.220, ал.1 КТ за сумата над 560,00 лв. до пълния претендиран размер от 830,00 лв., както и изцяло иска по чл.86 ЗЗД за лихва за забава върху главницата на обезщетение по чл.220, ал.1 КТ в размер на 71,24 лв. за периода от 01.10.2019 г. до 29.10.2019 г., по чл.222,ал. 1 КТ за сумата над 560,00 лв. до пълния претендиран размер от 830,00 лв., както и изцяло иска по чл.86 ЗЗД за лихва за забава върху главницата на обезщетение по чл.222, ал.1 КТ, в размер на 71,24 лв. за периода от 01.10.2019 г. до 29.10.2019 г., по чл.261 КТ за заплащане на сумата от 75,55 лв. за положения и незаплатен нощен труд в периода от 14.12.2018 г.- 30.09.2019 г. и по чл. 264 КТ за сумата над 168,00 лв. до пълния предявен размер от 207,50 лв.възнаграждение за положен труд на официални празници, както и за периода от 24.12.2018 г. – 28.02.2019г.

Със същото решение „Ф. ФМ“ ООД е осъдено на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Софийски районен съд сумата **142,71 лв.** - представляваща разноски за държавна такса и възнаграждение на вещо лице по делото и е осъден ГР. Т. Л. да заплати на основание чл. 78, ал. 3 ГПК на „Ф. ФМ“ ООД сумата от **48,41 лв.**- разноски за юрисконсултско възнаграждение в първоинстанционното производство.

Решението е влязло в сила **в частта**, с която са отхвърлени предявените от ГР. Т. Л., ЕГН ***** срещу „Ф.Ф.“ ЕООД , ЕИК **** искове:по чл.128 КТ за сумата от 415,00 лв.- останало незаплатено трудово възнаграждение за м.09.2019 г. и лихва за забава върху главницата в размер на 33,94 лв. за периода от 01.10.2019 г. -29.10.2019 г., иск по чл.220, ал.1 КТ за сумата от 830 лв. – незаплатено обезщетение за неспазен едномесечен срок на предизвестие при прекратяване на трудовото правоотношение по трудов договор №021/26.02.2019 г. със заповед от 01.10.2019 г. и лихва за забава върху главницата в размер на 71,24 лв. за периода от 01.10.2019 г. до 29.10.2019 г., иск по чл.222, ал.1 КТ за сумата от 830 лв.- незаплатено обезщетение за времето, в което ищецът е останал без работа след прекратяване на трудовото правоотношение по трудов договор №021/26.02.2019 г. със заповед от 01.10.2019 г. / 1 месец/ и лихва за забава върху главницата в размер на 71,24 лв. за периода от 01.10.2019 г. до 29.10.2019 г., иск с правно основание чл.261 КТ за заплащане на сумата от 75,55 лв. за положения и незаплатен нощен труд в периода от 14.12.2018 г.- 30.09.2019 г. и иск с правно основание чл.264 КТ за заплащане на трудово възнаграждение за работа през официални празници в размер на 207,50 лв. / за положен труд на официални празници - за периода от 24.12.2018 г. до 06.09.2019 г./, както и **в частта**, с която са отхвърлени исковете спрямо „Ф. ФМ“ ООД по чл.128 КТ за сумата над 19,55 лв. до пълния претендиран размер от 415,00 лв., както и иска по чл. 86 ЗЗД за лихва за забава върху главницата в размер за сумата над 0,08 лв. до пълния претендиран размер от 33,94 лв. и за периода от 01.10.2019 г. -15.10.2019 г., по чл.220, ал.1 КТ за сумата над 560,00 лв. до пълния претендиран размер от 830,00 лв., както и изцяло иска по чл.86 ЗЗД за лихва за забава върху главницата на обезщетение по чл.220, ал.1 КТ в размер на 71,24 лв. за периода от 01.10.2019 г. до 29.10.2019 г., по чл.222,ал. 1 КТ за сумата над 560,00 лв. до пълния претендиран размер от 830,00 лв., както и изцяло иска по чл.86 ЗЗД за лихва за забава върху главницата на обезщетение по чл.222, ал.1 КТ, в размер на 71,24 лв. за периода от 01.10.2019 г. до 29.10.2019 г., иск с правно основание чл.261 КТ за заплащане на сумата от 75,55 лв. за

положения и незаплатен нощен труд в периода от 14.12.2018 г.- 30.09.2019 г. и иск по чл. 264 КТ за сумата над 168,00 лв. до пълния предявен размер от 207,50 лв.възнаграждение за положен труд на официални празници, както и за периода от 24.12.2018 г. – 28.02.2019г., както и **в частта**, с която осъден „Ф. ФМ“ ООД, ЕИК: **** да заплати на ГР. Т. Л., ЕГН ***** на основание чл.128 КТ, сумата от 19,55 лв. останало незаплатено трудово възнаграждение след приспадане от brutното трудово възнаграждение на дължимия данък върху общия доход и осигурителните вноски за м.09.2019 г.и лихва за забава върху главницата в размер на 0,08 лв. за периода от 16.10.2019 г. -29.10.2019 г.

Срещу постановеното първоинстанционно решение в частта, с която е уважен иска на ГР. Т. Л. на основание чл.220, ал.1 КТ за сумата от **560,00 лв.** - незаплатено обезщетение за неспазен едномесечен срок на предизвестие при прекратяване на трудовото правоотношение по трудов договор №021/26.02.2019 г. със заповед от 01.10.2019 г., на основание чл.222, ал.1 КТ за сумата от **560,00 лв.** - незаплатено обезщетение за времето, в което ищецът е останал без работа след прекратяване на трудовото правоотношение по трудов договор №021/26.02.2019 г. със заповед от 01.10.2019 г. / 1 месец/ и на основание чл.264 КТ за сумата от **168,00 лв.** - възнаграждение за работа през официални празници за периода от 01.03.2019 г. до 30.09.2019 г., е депозирана въззивна жалба от ответника „Ф. ФМ“ ООД. Счита, че решението в обжалваната част е неправилно. Поддържа, че неправилно не е уважено възражението му за унищожаемост поради очевидна фактическа грешка на волеизявлението в заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение, позовавайки се на това, че заповедта от 01.10.2019 г. била издадена в последния ден от срока на предизвестията, което водело до извод, че посоченото основание в заповедта – чл. 328, ал. 1, т. 3 КТ се дължи на грешка, а правилното основание е това по чл. 326, ал. 1 КТ. Излага доводи, че неправилно първоинстанционният съд не е зачел молбата за прекратяване на трудовото правоотношение от Г.Л. и свидетелските показания на Б.Б.. По иска по чл. 164 КТ твърди, че по делото били представени платежни нареждания за плащане на процесните суми с основание: доплащане към заплати, поради което неправилно първоинстанционният съд е уважил иска за извънреден труд. Отправя искане до съда за отмяна на решението в обжалваната част. Претендира разноски.

В срока по чл.263, ал.1 е постъпил отговор от ГР. Т. Л., с който твърди, че въззивната жалба е неоснователна по изложени в отговора съображения.

Софийският градски съд, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 от ГПК във връзка с наведените възражения и доводи на страните, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и е допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Същото е и правилно.

В мотивите на СРС е възпроизведена фактическата обстановка. Във връзка с доводите по жалбата следва да се добави и следното:

Пред въззивния съд се обжалва първоинстанционното решение в частта по предявените искове по чл. 220, ал. 1 КТ, по чл. 222, ал. 1 КТ, по чл. 264 КТ.

Първоинстанционният съд е приел, че трудовият договор е прекратен на 01.10.2019 г. на основание чл. 328, ал. 1, т. 3 КТ, като работодателят не е спазил уговореното в договора предизвестие от 30 дни и дължи заплащане на обезщетение по чл. 220, ал. 1 КТ. За да стигне до този извод, първоинстанционният съд е съобразил съдебната практика, че при несъответствие между посоченото в заповедта за уволнение правно основание / цифрово

изразен текст по КТ/ и посоченото в мотивите на същата заповед текстуално изразено фактическа основание, меродавно е посоченото фактическо основание и именно него съдът следва да се зачете. Първоинстанционният съд не е основал изводите си на молбата от ищеца за прекратяване на трудовото правоотношение и гласните доказателства, тъй като приел, че разпитаният свидетел бил служител на ответника в периода на действие на трудовия договор между страните, както и че същите противоречат на писмената заповед за прекратяване на правоотношението, в която от друга страна не са налице вътрешни противоречия.

Неоснователно е релевираното във въззивната жалба възражение на въззивника за унищожаемост на заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение поради допуснатата очевидна фактическа грешка. Правилно първоинстанционният съд е приел, че трудовият договор е прекратен на 01.10.2019 г. на основание чл. 328, ал. 1, т. 3 КТ. Действително по делото е представена молба за прекратяване на трудовото правоотношение от ГР. Т. Л. за прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие, считано от 07.09.2019 г., а в случай че молбата му не бъде удовлетворена, същата да се счита за предизвестие за напускане, която е получена от управителя Г.К. на 02.09.2019 г. Същата не е оспорена по отношение на автентичността ѝ от ищеца, а е оспорена по отношение на съдържанието на молбата и на резолюцията на управителя Г.К. от 02.09.2019 г., върху същата. Съдържанието на документа следва да бъде ценено с оглед всички други събрани по делото доказателства. На първо място, молбата е адресирана до друго дружество „Ф.Ф.“ ЕООД, а не „Ф. ФМ“ ООД. На следващо място, от събраните гласни доказателства се установява, че молба от Л. за прекратяване на трудовото правоотношение е била предадена на свидетеля Б.Б., но същата е била написана ръчно от ищеца. Документите във връзка с встъпване или освобождаване на служителите са били изготвяни от счетоводна къща, а заповедта за прекратяване на трудовия договор е връчена на ищеца в магазина, където е присъствала Белчева. Свидетелските показания, преценени по реда на чл. 172 ГПК са логични, последователни и следва да бъдат кредитирани. С оглед констатираните несъответствия в доказателствената съвкупност правилно първоинстанционният съд не е зачел молбата от ищеца – л. 26. Доколкото формата на предизвестieto по чл. 326, ал. 1 КТ е писмена, то само на база свидетелските показания не може да бъде направен извод за волята на ищеца да прекрати трудовото си правоотношение с „Ф. ФМ“ ЕООД. Не на последно място, следва да бъде съобразен и предвидения в чл. 9 от трудовия договор срок на предизвестieto – 30 работни, а не календарни дни, поради което твърдението, че в заповедта е била допусната техническа грешка, тъй като е издадена в края на срока на това предизвестие и погрешно е посочено основание по чл. 328, ал. 1, т. 3 КТ не се установява от доказателствата по делото. Следователно възражението в тази посока е неоснователно.

Неоснователно е и оплакването във въззивната жалба, че първоинстанционният съд не е зачел извършените от ответника два броя плащания от 24.09.2020 г. и 15.12.2020 г. в полза на ищеца за заплащане на трудово възнаграждение за официални празници. В тежест на ответника при условията на пълно и главно доказване е било да докаже, че е погасил процесното си задължение. Ищецът потвърждава, че е получил сумата от 394,04 лева, платена на 15.12.2020 г., но не твърди, че тази сума погасява исковата му претенция. От събраните по делото доказателства, фактът на плащане на процесното задължение не се установява по несъмнен начин с оглед посоченото основание на извършения превод, поради което правилно е прието от първоинстанционният съд, че претенцията за сумата от 168 лева е основателна.

С оглед изложеното и предвид изчерпване предмета на въззивна проверка, решението в обжалваната част следва да се потвърди.

По разноските във въззивната инстанция:

С оглед неоснователността на въззивната жалба, въззивникът няма право на

разноски. Въззиваемата страна не претендира разноски за въззивното производство, поради което такива не се дължат.

Воден от гореизложеното, Софийският градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20053545/25.02.2021 г., постановено по гр. д. № 62551/2019 г. по описа на СРС, 178-ми състав, **В ЧАСТТА**, с която е осъден „Ф. ФМ“ ООД, ЕИК **** да заплати на ГР. Т. Л., ЕГН ***** на основание чл.220, ал.1 КТ сумата от **560,00 лв.** - незаплатено обезщетение за неспазен едномесечен срок на предизвестие при прекратяване на трудовото правоотношение по трудов договор №021/26.02.2019 г. със заповед от 01.10.2019 г., на основание чл.222, ал.1 КТ сумата от **560,00 лв.** - незаплатено обезщетение за времето, в което ищецът е останал без работа след прекратяване на трудовото правоотношение по трудов договор №021/ 26.02.2019 г. със заповед от 01.10.2019 г. / 1 месец/, на основание чл.264 КТ сумата от **168,00 лв.** - възнаграждение за работа през официални празници за периода от 01.03.2019 г. до 30.09. 2019 г.

Настоящото решение не подлежи на обжалване съгл. чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____